

Se dau cele trei texte poetice scrise de Mihai Eminescu. Completează imaginea de mai jos cu termeni / structuri care aparțin câmpului semantic al **iubirii** pentru fiecare poezie.

"Dorința"	"Floare albastră"	"Sara pe deal"
Vino-n codru la izvorul Care tremură pe prund, Unde prispa cea de brazde Crengi plecate o ascund. Și în brațele-mi întinse Să alergi, pe piept să-mi cazi, Să-ți desprind din creștet vălul, Să-l ridic de pe obraz. Pe genunchii mei ședea-vei, Vom fi singuri-singurei, Iar în păr înfiorate Or să-ți cadă flori de tei. Fruntea albă-n părul galben Pe-al meu braț încet s-o culci, Lăsând pradă gurii mele Ale tale buze dulci... Vom visa un vis ferice, Îngâna-ne-vor c-un cânt Singuratece izvoare, Blânda batere de vânt; Adormind de armonia Codrului bătut de gânduri,	- Iar te-ai cufundat în stele Și în nori și-n ceruri nalte? De nu m-ai uita încalte, Sufletul vieții mele. În zadar râuri în soare Grămădești-n a ta gândire Și câmpiile asire Și întunecata mare; Piramidele-nvechite Urcă-n cer vârful lor mare - Nu căta în depărtare Fericirea ta, iubite! Astfel zise mititica, Dulce netezindu-mi părul. Ah! ea spuse adevărul; Eu am râs, n-am zis nimica. - Hai în codrul cu verdeață, Und-izvoare plâng în vale, Stânca stă să se prăvale În prăpastia măreață. Acolo-n ochi de pădure, Lângă balta cea senină	Sara pe deal buciului sună cu jale, Turmele-l urc, stele le scapără-n cale, Apele plâng, clar izvorând în fântâne; Sub un salcâm, dragă, m-aștept tu pe mine. Luna pe cer trece-așa sfântă și clară, Ochii tăi mari caută-n frunza cea rară, Stelele nasc umezi pe bolta senină, Pieptul de dor, fruntea de gânduri ți-e plină. Nourii curg, raze-a lor șiruri despică, Streșine vechi casele-n lună ridică, Scârțâie-n vânt cumpăna de la fântână, Valea-i în fum, fluierie murmură-n stână. Și osteniți oameni cu coasa-n spinare Vin de la câmp; toaca răsună mai tare, Clopotul vechi umple cu glasul lui sara, Sufletul meu arde-n iubire ca para. Ah! în curând satul în vale-amuțește; Ah! în curând pasu-mi spre tine grăbește: Lângă salcâm sta-vom noi noaptea întreagă, Ore întregi spune-ți-voi cât îmi ești dragă.

Flori de tei deasupra noastră Or să cadă rânduri-rânduri.	Și sub trestia cea lină Vom șede-a în foi de mure. Și mi-i spune-atunci povești Și minciuni cu-a ta guriță, Eu pe-un fir de romaniță Voi cerca de mă lubești. Și de-a soarelui căldură Voi fi roșie ca mărul, Mi-oi desface de-aur părul, Să-ți astup cu dânsul gura. De mi-i da o sărutare, Nime-n lume n-a s-o știe, Căci va fi sub pălărie - Ș-apoi cine treabă are! Când prin crengi s-a fi ivit Luna-n noaptea cea de vară, Mi-i ținea de subsuoară, Te-oi ținea de după gât. Pe cărare-n bolți de frunze, Apucând spre sat în vale, Ne-om da sărutări pe cale, Dulci ca florile ascunse. Și sosind l-al porții prag, Vom vorbi-n întunecime: Grija noastră n-aib-o nime,	Ne-om răzima capetele-unul de altul Și surâzând vom adormi sub înaltul, Vechiul salcâm. - Astfel de noapte bogată, Cine pe ea n-ar da viața lui toată?
--	---	---

	Cui ce-i pasă că-mi ești drag? Înc-o gură - și dispăre... Ca un stâlp eu stam în lună! Ce frumoasă, ce nebună E albastra-mi, dulce floare! Și te-ai dus, dulce minune, Ș-a murit iubirea noastră - Floare-albastră! floare-albastră!... Totuși este trist în lume!	
--	--	--

